

[Aksel Larsen.]

magere, der blev dømt — og de penge, staten på anden måde fik ekstraordinær rådighed over, stillede vi os på det standpunkt — det gælder også eengangsskatten —, at disse penge burde hensættes på en særfond i nationalbanken for statens regning, således at staten kunne anvende disse penge til at gribe regulerende ind på pengemarkedet med hensyn til investeringer i erhvervslivet, iværksættelse af arbejde, bekæmpelse af arbejdsløshed o. s. v. Vi mente, at når staten havde en sådan endda meget betydelig særfond, kunne den i allerhøjeste grad gribe regulerende ind til befolkningens gavn.

Vi er dør blevet overstemt, og man har ment, at det drejede sig om for både de penge, staten ekstraordinært er kommet i besiddelse af, og de penge, den ad mere ordinær vej kom i besiddelse af — jeg tænker på visse indirekte skatter —, at bruge dem til afbetaling på den særlige reguleringskonto i nationalbanken. Det er sket, og kontoen er nedbragt meget betydeligt i de forløbne 4½ år. Nu er man inde på at nedbringe den yderligere ved hjælp af de såkaldte Marshallpenge. Vi synes, at det er at gå altfor vidt.

Man har foregøglet befolkningen, at Marshallhjælpen ville bevirke, at man fik bedre forhold herhjemme. Hidtil har for størstedelen af befolkningen ganske vist det modsatte været tilfældet, men jeg synes, at hvis man vil give sig til at disponere over de omtalte Marshallpenge, kunne man bruge dem til at forbedre befolkningens levevilkår dels ved at sikre beskæftigelse til alle ledige hænder, dels ved at sørge for et omfattende boligbyggeri, som er i allerhøjeste grad påkrævet. I hvert fald er aviserne i København for tiden ved visse lejligheder fulde af stof om oprør på Vesterbro, blandt de mennesker, der bor så elendigt i de konservatives monument over boligpolitikken. Aviserne er fyldt med artikler om disse mennesker, der gør oprør på Vesterbro og vil have bedre boliger. Men det er meget problematisk, om det kan ske, hvis ikke der gøres noget ekstraordinært fra statens side. Her findes der imidlertid midler til at imødekomme de krav, som stilles fra Vesterbro og også fra mangfoldige andre sider, om en forbedring af boligstandard og om afskaffelse af bolignøden her i Danmark.

Hvis forslag herom havde været med i dette kompleks af lovforslag, ville vi have stillet os noget anderledes overfor det; men det er der aldeles ikke. En beskeden del af pengene skal bruges til forskellige former for statsstøtte og udlån til landbrug, fiskeri, industri- og håndværksvirksomheder; det meste skal bruges til afskrivning på statens reguleringskonto i nationalbanken. Det vil altså sige, at man skal bruge pengene til at betale tyskernes gæld til Danmark med.

Ja, bortset fra hvad vi ellers har imod det, er det jo en mærkværdig dårlig økonomisk spekulation. Penge, som man altså kunne låne ud til 3½ pct. — det regner man med man kan for de 200 mill. kr.s vedkommende —, vil man for de 640 mill. kr.s vedkommende ikke låne ud; dem vil man afbetale på en konto, hvor staten vistnok svarer ¼ eller ½ pct. i rente. Det forekommer mig, at man kunne optræde noget mere fornuftigt fra statens side her; men dør har vi jo forskellige principielle synspunkter, og jeg gør mig ikke noget håb om hverken at overbevise finansministeren eller de øvrige i forliget kontraherende parter.

I § 3 er der en bestemmelse om, at der af de på særkontoen indestående midler indenfor et beløb af 10 mill. kr. kan ydes tilskud til teknisk-videnskabelig forskning og forsøgsvirksomhed. Det kunne vi godt have sympati for, men vi forstår ikke, hvorfor det skal begrænses til de i § 2, stk. 1, nævnte formål, og vi vil i det hele taget sige, at hvis man ikke vil anvende disse penge til boligbyggeri og dermed beslægtede foretagender, tror vi, at det danske samfund ville stå sig bedre ved at bruge alle de 200 mill. kr. til støtte for almen videnskabelig forskning, ikke snævert begrænset til teknisk-videnskabelig forskning, end ved at anvende dem som her foreslået.

Hvis jeg endelig skal anføre en betænkelighed til, er det denne, at der, som foreslået i § 2, nedsættes et udvalg på 9 medlemmer, valgt af folketinget blandt dets medlemmer, for hvilket ministeren kan forelægge visse spørgsmål. Da vi er bomsikre på ikke at komme med i det udvalg, i hvert fald ikke foreløbig, synes vi heller ikke, at vi kan have nogen pligt til at hjælpe til ved gennemførelsen af dette lovforslag, på hvis administration man vil nægte os enhver indflydelse.